

MICHAEL
CONNELLY

PÚŠTNA
HVIEZDA

PÚŠTNA HVIEZDA

Michael Connelly

PÚŠTNA
HVIEZDA

Z angličtiny preložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 2022 by Hieronymus Inc.
This edition published by arrangement with Little, Brown and
Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2023
Translation © Patrick Frank 2023

ISBN 978-80-556-5798-1

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani
vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného
a ani budúceho informačného systému a podobne, bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Pamiatke Philipa Spitzera,
ktorý veril v Harryho Boscha*

1. ČASŤ

KNIŽNICA
STRATENÝCH
DUŠÍ

1

Bosch mal tabletky zoradené do úhľadného radu. Práve si napúšťal do pohára vodu, keď niekto zazvonil. Posadil sa naspäť k stolu s tým, že jednoducho neotvorí. Dcéra má kľúč a neklope, no a okrem toho aj tak nikoho nečaká. Bude to podomový predajca alebo sused, aj keď z tých už žiadneho nepozná. Osadenstvo susedných domov sa každých pár rokov menilo a po vyše troch desaťročiach zmien už prestal vítať nových obyvateľov. Vyhovoval mu imidž nevrleho expolicajta, ktorému sa susedia radšej vyhnú.

K druhému zazvoneniu sa však pridala hlas, ktorý volal jeho meno. Poznal ho.

„Harry, viem, že si doma! Máš tu auto.“

Otvoril zásuvku jedálenského stola. Boli v nej plastové príbory, servítky a paličky z donesených jedál. Zhrnul do nej tabletky a opäť ju zavrel. Potom vstal a šiel k dverám.

Stála pred nimi Renée Ballardová. Nevidel sa s ňou už takmer rok. Bola chudšia, ako si pamätal. Športové sako sa jej trochu vydúvalo od zbrane, čo mala na boku.

„Ahoj, Harry,“ pozdravila ho.

„Ostrihala si sa,“ povedal.

„Už dávnejšie, áno.“

„Čo robíš tu hore, Renée?“

Zamračila sa, akoby čakala trochu vrúcnejšie prijatie. Bosch netušil prečo – najmä po tom, čo sa to medzi nimi vlni skončilo.

„Finbar,“ povedala.

„Čo?“ nechápal.

„Ty vieš čo. Finbar McShane.“

„Čo s ním?“

„Stále behá po slobode. Stále nie je v base. Chceš ho so mnou dostať, alebo tu budeš trčať plný hnevu?“

„O čom to hovoríš?“

„Ak ma pustíš dnu, vysvetlím ti to.“

Na moment zaváhal, potom však ustúpil a zdráhavo jej naznačil, nech vojde.

Urobila to a postavila sa k stolu, pri ktorom donedávna sedel.

„Bez hudby?“ spýtala sa.

„Dnes áno,“ odvetil. „Takže... McShane?“

Prikývla. Chápala, že má ísť rovno k veci.

„Dali mi odložené prípady, Harry.“

„Keď som o nich počul naposledy, zrušili celé oddelenie. Rozpustili ho, lebo ukazovať policajtov na uliciach je dôležitejšie ako riešiť neuzavreté veci.“

„To je pravda, ale situácia sa mení. Polícia je pod tlakom, aby pracovala aj na nich. Vieš, kto je Jake Pearlman, však?“

„Mestský radný.“

„V skutočnosti je v mestskej rade práve za tvoj okrskok. Pred rokmi mu zavraždili mladšiu sestru. Prípado sa nepodarilo vyriešiť. Po zvolení zistil, že sme celé oddelenie rozpustili a na týchto prípadoch nik nepracuje.“

„No a?“

„No a donieslo sa to až ku mne, tak som zašla za kapitánom s návrhom, že odídem z OLV a obnovím jednotku neuzavretých prípadov. Budem pracovať na starých veciach.“

„Sama?“

„Nie. Preto som tu. Desiate poschodie odsúhlasilo, že tam bude jeden príslušník v aktívnej službe – to som ja – plus záložníci, dobrovoľníci a zmluvní spolupracovníci. To som nevymyslela ja. Rovnaký model už využívajú iné oddelenia a celkom slušne riešia svoje prípady. Je to dobrý model. Spomenula som si naň kvôli tvojej práci v San Fernande.“

„A chceš, aby som v tom... tíme, alebo čo to je, robil aj ja? Ako rezervista nemôžem. Nezvládnem testy na fyzickú. Kilometer pod šesť minút? Na to zabudni.“

„Jasné, takže budeš dobrovoľník alebo zmluvný partner. Vytiahla som už všetky spisy z Gallagherovho prípadu. Šesť spisov na štyri vraždy – určite viac, ako si si od-

niesol domov. Mohol by si sa do McShana pustiť odznova a celkom oficiálne.“

Chvíľu nad tým uvažoval. McShane v roku 2013 vyvraždil celú rodinu a pochoval ju v púšti. Bosch mu to nevedel dokázať... a potom odišiel do dôchodku. Za tridsať rokov, čo pracoval na vraždách, sa niektoré skrátka nedali vyriešiť. Nikto nedokáže uzavrieť úplne všetko. V tomto prípade však išlo o celú rodinu. Práve pri ňom najviac ľutoval, že ho musí nechať otvorený.

„Vieš, že som neodišiel v dobrom,“ povedal napokon. „Dal som výpoveď, skôr ako ma mohli vyhodiť. Potom som sa s nimi súdil. Neexistuje, aby ma prijali naspäť.“

„Ak to chceš, už je to vybavené,“ prezradila mu. „Zariadila som to, skôr ako som sa vybrala za tebou. Vieš, máme iného kapitána a iných ľudí. Ak mám byť úprimná, Harry, teba si tam už pamätá málokto. Veď si už preč... koľko? Päť rokov? Šesť? Polícia sa za ten čas veľmi zmenila.“

„Hore na desiatom si ma pamätajú, na to dám krk.“

Na desiatom poschodí Policajnej administratívnej budovy boli kancelárie policajného prezidenta a ďalších vysokých funkcionárov.

„No, vieš... My vlastne ani nepracujeme v PAB,“ povedala Ballardová. „Sme vo Westchesteri, v tom novom archíve vražd. Máme tam pokoj od politiky aj od zbytočnej pozornosti.“

To ho zaujalo.

„Šesť spisov,“ premýšľal nahlas.

„Čakajú na prázdnom stole s tvojou menovkou,“ pozvudzovala ho Renée.

Pri odchode na penziu si urobil kópie mnohých dokumentov z tohto prípadu. Najdôležitejšia bola chronológia a všetky základné protokoly. Donedávna na nich občas pracoval, no musel si priznať, že to nikam nevedie, a Finbar McShane si stále niekde užíva slobodu. Nikdy proti nemu nenašiel žiadne priame dôkazy, ale inštinkt mu z hĺbky duše hovoril, že to spáchal práve on. Je vinný. Ballardovej ponuka ho lákala.

„Takže sa môžem vrátiť a pracovať na prípade rodiny Gallagherovcov?“ opýtal sa.

„Áno, budeš na ňom robiť,“ uistila ho. „Potrebujem ťa však aj na iných.“

„Vo všetkom je nejaký chyták.“

„Potrebujem ukázať výsledky. Musia vidieť, aká bola chyba, že rozpustili to oddelenie. Gallagherov prípad nejaký čas potrvá – treba preštudovať šesť spisov a nemáme DNA ani odtlačky prstov. Je to na dlhé lakty a mne to neprekáža, len potrebujem čím skôr vyriešiť nejaké veci, aby vrchnosť nechala jednotku fungovať a ty si mohol pracovať na prípade so šiestimi spismi. Je to pre teba problém?“

Neodpovedal hneď. Myslel na to, ako ho pred rokom podrazila. Podala výpoveď z frustrácie nad politikárčením, byrokraciou, mizogýniou a všetkým ostatným v policajnom zbore a dohodla sa s ním na založení súkromnej detektívnej kancelárie. Potom mu však oznámila, že sa vracia. Nechala sa nalákať na príslub policajného riaditeľa, že si môže vybrať svoje pôsobisko. Rozhodla sa pre elitné oddelenie lúpeží a vražd v centre a to bol koniec ich plánovanej spolupráce.

„Vieš, už som hľadal vhodné priestory,“ vyhlásil. „Za Hollywoodským atletickým klubom ponúkali peknú kanceláriu s dvoma miestnosťami.“

„Pozri sa, Harry,“ namietla, „ja som sa ti už ospravedlnila, ale mal by si uznať, že časť viny nesieš aj ty.“

„Ja? Nezmysel.“

„Ale áno. Bol si to ty, kto mi vravel, že organizáciu vždy lepšie zmeníš znútra ako zvonku. Práve to vo mne rozhodlo. Ak chceš, môžeš to celé hádzať na mňa, ale v skutočnosti som len urobila, čo si mi radil.“

Bosch krútil hlavou. Nepamätal sa, že by jej to niekedy vravel, ale vedel, že si to rozhodne myslí. Viac-menej to isté hovoril aj dcére, keď sa po nedávnych výbuchoch nenávisť voči polícii rozhodovala, či do nej nastúpiť alebo nie.

„Okej, dobre,“ povedal. „Beriem. Dostanem služobný preukaz?“

„Ani preukaz, ani zbraň,“ odvetila. „Ale zato dostaneš ten stôl so šiestimi spismi. Kedy môžeš začať?“

Hlavou mu blysla spomienka na tabletky, ktoré mal pred chvíľou pripravené na stole.

„Kedy chceš,“ odvetil.

„Dobre,“ povedala. „Tak sa uvidíme v pondelok. Na recepcii pre teba majú priepustku a potom ti vybavíme štandardnú kartu. Musia ťa na ňu vyfotiť a zobrať odtlačky.“

„Je ten stôl pri okne?“

Hovoril to s úsmevom. Renée mu ho neopätovala.

„Radšej nepokúšaj šťastie,“ povedala mu.

2

Ballardová sedela pri stole a pripravovala návrh rozpočtu, keď jej zazvonil telefón. Volala policajtku z recepcie.

„Mám tu chlapa, na ktorého vraj mala čakať priepustka. Heron... Her... Nevieť to vysloviť. Priezviskom Bosch.“

„Prepáčte, celkom som naňho zabudla. Dajte mu hosťovskú a pošlite ho dozadu. Bude tu pracovať, takže mu musíme vyrobiť aj regulárnu kartu. A je to Hieronymus. Rýmuje sa to s Anonymus.“

„Okej. Posielam ho dozadu.“

Odložila telefón a vstala, chcela Harryho privítať už vo dverách, lebo vedela, že bude podráždený z neporiadku, čo tam panuje. Keď sa k nim dostala a otvorila, Bosch stál dva metre od dverí a pozeral sa na stenu nad nimi. Usmiala sa.

„Čo povieš?“ opýtala sa. „Dala som to tam namaľovať.“

Aj ona vyšla na chodbu, aby sa mohla pokochať pohľadom na slová nad dverami.

ODDELENIE NEUZAVRETÝCH PRÍPADOV

Ak nezáleží na každom, nezáleží na nikom.

Bosch nespokojne krútil hlavou. *Ak nezáleží na každom, nezáleží na nikom* bola filozofia, s ktorou pristupoval k práci na vraždách, ale bolo to niečo veľmi osobné. Nie slogan – a už vôbec nie taký, čo sa maľuje na stenu. Bolo to niečo, čo musíte vedieť a cítiť. Nedá sa to naučiť a nemá význam to propagovať.

„No tak! Niečo sme aj tak potrebovali,“ nedala sa odbiť Renée. „Nejaké motto alebo kód, okolo ktorého by sa mohla zomknúť celá jednotka. Budeme perfektní!“

Stále nič nevravel.

„Poď, usadíme ťa,“ navrhla mu.

Odviedla ho okolo prijímacieho pultu pred radmi knižných políc so spismi vražd zoradenými podľa roku a čísla prípadu. Uličkou vľavo od nich prešli do pracovných priestorov, ktoré predstavovali samotné ONP. Bolo tam sedem pracovných staníc oddelených priečkami – tri na každej strane a jedna na konci.

Dve boli obsadené. Nad priečkami bolo vidieť len temná vyšetrovateľov. Ballardová sa zastavila pri tej na konci radu.

„Ja sedím tu,“ oznámila. „Tebe som vyhradila miesto tam.“

Ukázala na box, s ktorým mala jednu spoločnú stenu, a Harry doň prešiel. Renée vošla do svojho, oprela sa o priečku a pozrela na jeho stôl. Už na ňom ležali dva štôsy spisov, jeden veľký a jeden malý.

„Ten veľký je Gallagherov. Určite si ho hneď spoznal.“

„A tento?“

Otvoril horný viazač z menšieho štôsu s dvoma spismi.

„To je ten háčik,“ odvetila. „Je to Sarah Pearlmanová. Chcem, aby si na úvod preštudoval jej prípad.“

„Sestra toho radného,“ prikývol. „Ty si to ešte nečítala?“

„Čítala, a vyzerá to beznádejne. Aj tak však chcem, aby si sa na to pozrel... kým pôjdem za radným so zlými správami.“

Bosch prikývol.

„Pozriem sa,“ povedal.

„Kým sa do toho pustíš, dovoľ mi, aby som ťa zoznámila s Liliou a Thomasom,“ pokračovala Renée.

Prešla na koniec radu boxov. Posledné dve pracovné stanice obsadili muž a žena, ktorí vyzerali na zreľých päťdesiatnikov. Muža mala bližšie, tak mu položila ruku na plece a predstavila ho. Aj z neho, aj zo ženy priam vyžarovala profesionalita. Muž mal cez operadlo prehodené sako a na sebe pevne pritiahnutú kravatu. Mal čierne vlasy, fúzy a okuliare na čítanie. Žena mala tmavšie vlasy aj pleť. Bola oblečená tak, ako sa do práce zvyčajne obliekala Renée – v kostýme s bielou blúzkou. Na golieri mala pripnutý odznak s americkou vlajkou. Harry uvažoval, že ním asi predchádza otázkam, či nie je cudzinka.

„Toto je Thomas Laffont, nastúpil k nám minulý týždeň,“ povedala Renée. „Je penzionovaný agent FBI a dala som

ho do dvojice s Liliou Aghzafiovou. Lilia si odkrútila dvadsať rokov v Metropolitnej polícii v Las Vegas, kým sa nerozhodla žiť pri oceáne a nepresťahovala sa do L. A. Spolu s Tomom skúmajú prípady a hľadajú medzi nimi kandidátov na vyšetrovanie pomocou genetickej genealógie. Asi si už počul, že je to najnovší trend v oblasti starých prípadov.“

Bosch si s obomi podal ruku.

„Toto je Harry Bosch,“ predstavila ho Ballardová. „Penzionovaný detektív LAPD. Sám sa chváliť nebude, tak to urobím zaňho. Bol jedným zo zakladateľov pôvodného oddelenia pre neuzavreté prípady a na vraždách si odkrútil viac než ktokoľvek v celom zbore.“

Potom už len sledovala, ako sa Harry nemotorne pokúša o konverzáciu. Nedarilo sa mu celkom zamaskovať celožitovnú nedôveru voči FBI. Nakoniec ho odviedla späť do jeho boxu s tým, že ešte musí so „zelenáčom“ jednotky prebrať nejaké veci.

Na konci radu sa presunuli každý do svojho boxu a Ballardová sa znova oprela o priečku, aby videla na Boscha.

„No teda,“ nadhodila. „Až teraz som si všimla, že si si oholil tie fúzy ako z lacného porna. Ale až po mojej návšteve, nemám pravdu?“

Bola si istá, že má. Uňho doma by si to určite všimla. Harry sčervenel a letmo sa obzrel po druhom konci radu, či ju nepočula aj Aghzafiová s Laffontom. Potom sa palcom a ukazovákomp pošúchal pod nosom, akoby sa potreboval uistiť, že tie fúzy už naozaj nemá.

„Už boli skoro celkom biele,“ povedal.

Nepokúsil sa to vysvetliť ničím iným, no Renée vedela, že boli takmer biele už od chvíle, keď sa s ním zoznámila.

„Maddie sa to určite páči,“ poznamenala.

„Ešte ma nevidela,“ prezradil jej.

„Ako sa drží?“

„Pokiaľ viem, tak celkom dobre. Veľa pracuje.“

„Počula som, že ju z akadémie prevelili na hollywoodsku divíziu. Má poriadne šťastie!“

„Áno, robí druhú zmenu. Povedz mi, ako funguje tá oná... genealógia?“

Pochopila to tak, že mu je nepríjemné hovoriť o osobných veciach a snaží sa za každú cenu zmeniť tému.

„Tým sa nemusíš trápiť,“ odvetila. „Je to dobrá a účinná metóda, lenže ide o celú vedu, a preto je aj primerane drahá. Musíme si pri nej veľmi pozorne vyberať, do čoho sa pustíme. Máme grant od Ahmansonovej nadácie, ktorá venovala aj celú budovu, ale úplný genetický rozbor stojí asi osemnásť stovák a robí sa mimo policajných zložiek. Preto si musíme veľmi opatrne vyberať, čo naň pošleme. Pracuje na tom Tom s Liliou a ešte jedným vyšetrovateľom, s tým ťa zoznámim zajtra. Pri analýze DNA máme voľnú ruku, lebo sa robí interne. Pri nej sa stačí postaviť do radu a čakať. Dostala som aj povolenie raz do mesiaca posunúť jeden prípad na začiatok radu. Rozhodol o tom sám prezident. Na naše prípady dal vyčleniť aj samostatného technika.“

„To je od neho milé.“

„Áno, ale pokračujeme v zaškolovaní. Od rezervistov a dobrovoľníkov požadujem minimálne jeden deň do týždňa. Väčšina aj tak robí viac, ale snažím sa ich rozložiť tak, aby sme tu od pondelka do štvrtka mali vždy aspoň jedného. Ja robím na plný úväzok, Tom s Liliou chodia v pondelok, Paul Masser a Colleen Hatterasová v utorok, Lou Rawls v stredu a teraz ty... Povedala by som vo štvrtok, ale viem, že tu budeš oveľa častejšie.“

„Lou Rawls? To akože fakt?“

„Nie. Nie je spevák a dokonca ani černocho. Volá sa Ted Rawls, ale za desať rokov v zbore sa takej jednoznačnej prezývke jednoducho nevyhneš. Niektorí mu dodnes hovoria Lou a jemu sa to azda aj páči.“

Bosch prikývol.

„Mal by si však vedieť,“ naklonila sa a stlmila hlas, aby ju nik iný nepočul, „že Rawlsa som si nevybrala sama.“

Presunul sa aj so stoličkou bližšie, aby lepšie počul a aj on mohol hovoriť celkom ticho.

„Ako to myslíš?“ opýtal sa.

„Máme viac prihlášok ako miest v jednotke,“ vysvetlila mu. „Prezident mi dal právo vybrať si, koho chcem, a to som aj urobila, ale Loua Rawlsa mi sem dosadil Pearlman.“

„Ten radný.“

„Veľmi si ho chráni – on aj riaditeľ jeho kancelárie. Ide o jeho sestru, ale aj o politiku. Chcel by to dotiahnuť vyššie ako po mestskú radu a úspech našej jednotky by mu v tom

mohol pomôcť. Preto mi sem nasadil Rawlsa a ja som ho musela prijať.“

„Nikdy som o ňom nepočul a s takým menom by som asi mal. Nie je z LAPD, však?“

„Nie. Slúžil v Santa Monice, ale do penzie odišiel už pred pätnástimi rokmi, takže nám neprináša ktovieaké schopnosti. Treba ho často držať za ručičku a k tomu ešte prirátať fakt, že je priamo spojený s Pearlmanom a Hastingsom.“

„Hastingsom?“

„Nelson Hastings, riaditeľ Pearlmannovej kancelárie. Tí traja sú najlepši kamoši alebo také čosi. Rawls po desiatich rokoch služby odišiel zo santamonickej polície a dal sa na podnikanie. Toto je preňho len taká bokovka.“

„V čom podniká? Je súkromný detektív?“

„Nie, má normálnu firmu. Vlastní kopy miest s poštovými službami. Veď vieš, služby pre UPS, FedEx, balenie a odosielanie zásielok. Má ich po celom meste a celkom sa mu darí. Vozí sa v drahom aute a má dom na jednej z univerzitných ulíc v Santa Monice. Tipujem, že patrí k hlavným prispievateľom do Pearlmanovej kampane.“

Harry znova prikývol. Už chápal. Niečo za niečo. Renée sa odťahla a sadla si, lebo si uvedomila, že Laffontovi a Aghzafiovej neušlo, ako si šepkajú. Ďalej už hovorila normálnym tónom.

„S Paulom a Colleen sa zoznámíš zajtra,“ povedala. „Sú dobrou oporou tímu. Masser riešil pred dôchodkom závažnú trestnú činnosť na okresnej prokuratúre, takže vie pomôcť s príkazmi na prehliadku a právnymi otázkami aj stratégiami. Je fajn mať ho poruke, nemusíme s každou otázkou utekať za prokurátorom.“

„Toho si, myslím, aj pamätám. A Hatterasová?“

„Tá nemá skúsenosti s policajnou prácou. Je to naša interná genealogička. Dalo by sa povedať, že je to taká civilná detektívka.“

„Amatérka? To akože naozaj?“

„Naozaj. Je vynikajúca vo výskume na internete a práve tam sa robia všetky tie genetické veci. IGG – asi nevieš, čo to je, však?“

„No...“

„Investigatívna genetická genealógia. Nahodíš DNA podozrivého do špecializovaného genetického vyhľadávača, ktorý vstupuje do množstva databáz, a potom už len čakáš, s čím príde. Určite si už o tom počul. Kedysi to bol masívny trend pri vyšetrowaní starých prípadov, ale potom nastúpila ochrana súkromia a momentálne je to veľmi obmedzený zdroj. Aj tak sa ho však oplatí využívať.“

„Tak chytili Zabijaka zo Zlatého štátu, však?“

„Presne. Nahodíš DNA, a ak máš šťastie, nájdeš zhodu s príbuznými. Tu bratanec zo štvrtého kolena, tam brat, o ktorom nik nevedel... Potom nastupuje sociálna práca. Vytváraš si online kontakty a vykresluješ rodokmeň v nádeji, že jeden z konárov povedie k páchatelovi.“

„A tebe to robí civilistka.“

„Je to odborníčka, Harry. Daj jej šancu. Páči sa mi a myslím, že sa nám ju vyplatí mať v tíme.“

Videla mu v očiach neskrývanú skepsu ešte aj vo chvíli, keď sa od nej odvrátil.

„Čo je?“

„Neskončí to celé v nejakom podkaste? Alebo chceme fakt uzatvárať prípady?“

Pokrútila hlavou. Vedela, že zareaguje nejako takto.

„Veď uvidíš sám, Harry,“ povedala mu. „Nemusíš s ňou spolupracovať, ale stavím sa, že nakoniec budeš. Som si ňou istá, chápeš?“

„Okej,“ vyhlásil. „Neprišiel som robiť problémy. Som rád, že tu môžem byť. Ty si šéfka a ja nadriadených nikdy nespochybňujem.“

„To určite,“ zasmiala sa.

Bosch prešiel očami po miestnosti a pracoviskách.

„Takže som posledný do partie,“ konštatoval.

„Ale prvý, koho som chcela,“ doplnila Ballardová. „Iba som potrebovala pripraviť všetko ostatné, kým s tým za tebou zájdem.“

„Chcela si mať istotu, že ma vezmú.“

„No... Aj to.“

Harry prikývol.

„Takže, kde tu človek dostane kávu?“ opýtal sa.

„Máme tu kuchynku s kávovarom a chladničkou,“ odvetila Renée. „Stačí prejsť cez...“

„Ja ho tam vezmem,“ ozval sa Laffont. „Aj mne by sa jedna zišla.“

„Vďaka, Tom,“ povedala mu Renée.

Laffont vstal a opýtal sa, či nechce kávu ešte niekto. Ballardová a Aghzafiová nechceli, a tak šiel s Boschom do prednej časti archívu.

Renée sa za nimi pozerala v nádeji, že sa Harry bude správať k bývalému agentovi FBI slušne a nevyvolá hneď v prvý deň zbytočné trenice.

3

Bosch si zvykol, že je sám a doma, keď prechádza staré spisy a snaží sa prísť na niečo, čo mu predtým nenapadlo. Obklopovalo ho tam viac-menej dokonalé ticho. Teraz si musel zvyknúť na to, že opäť sedí v spoločnej miestnosti, a znova sa naučiť, ako odblokovať rozhovory okolo seba, aby sa mohol sústrediť na prácu.

Kým Ballardová vybavovala telefonáty a riešila politické tlaky za dokonale neúčinnou priečkou, otvoril prvý z troch spisov z nateraz neúspešného vyšetovania vraždy Sarah Pearlmanovej.

Začal zväzkom č. 1. Bez váhania prešiel rovno na obsah. Všetky fotografie z miesta činu sa podľa neho mali nachádzať v treťom zväzku, a tak otvoril aj ten. Chcel začať fotografiami. Kým sa o prípade dozvie viac, chcel vidieť to, čo pôvodní vyšetrovatelia ráno 11. 6. 1994, keď sa v rodinnom dome na Maravilla Drive v Hollywood Hills našlo Sarahino zohavené telo.

Tretí zväzok skutočne obsahoval niekoľko plastových obalov, každý s dvoma farebnými snímkami formátu A5 na prednej aj na zadnej strane. Fotografie boli ostro nasvietené, takže krv na nich vyzerala purpurovočierna, biela pleť sa menila na alabaster a obeť strácala všetky ľudské črty. Sarah Pearlmanová mala len šesťnásť, keď jej život brutálne ukončil páchatel', ktorý ju znásilnil, pobodal a zaškrtil. Na prvých snímkach ležala s roztriahnutými rukami aj nohami na posteli a tvár jej zakrývala flanelová nočná košeľa. Harry si spočiatku myslel, že ju páchatel' vyhrnul, aby naňho nevidela, čoskoro však začalo byť jasné, že to urobil až po znásilnení a vražde. Bol to prejav ľútosti. Vrah zakryl obeť tvár, aby sa na ňu nemusel pozeráť.

Na hrudi a krku mala viacero bodných rán a prikrývka aj plachta okolo tela boli nasiaknuté zaschnutou krvou. Podľa modrín na hrdle bolo jasné, že vrah ju počas útoku aj škrtil. Ak k rokom policajnej práce prirátame aj službu vo Vietname, Bosch sa na neprírodné príčiny smrti pozeral už dobré polstoročie. Nedalo sa povedať, že by si za ten čas zvykol na krutosť a zverstvá, ktoré je človek schopný páchať na človeku, už dávno však prestal tieto výbuchy násilia vnímať ako niečo výnimočné. Jednoducho stratil vieru v ľudské dobro. Násilie preňho nebolo výnimkou, ale pravidlom.

Vedel, že je to zbytočne pesimistický pohľad na svet, no päťdesiat rokov po kolená v krvi v ňom zahubilo takmer všetku nádej. Vedel, že temnej mašinérii vraždy nikdy nedôjde palivo. Nie za jeho života a ani za života nikoho iného.

Ďalej listoval vo fotografiách, aby si ich navždy vryl do pamäti. Taký bol skrátka jeho štýl. Bol to spôsob, ako sa rozzúriť a nenávratne prepojiť s obeťou, ktorú pozná len z fotografií. Zažívalo to v ňom plameň, ktorý tak veľmi potreboval.

Po snímkach z miesta činu prišli na rad tie s dôkazmi či predmetmi, ktoré by sa nimi časom mohli stať. Okrem iného tam boli zábery na krvou ostriekanú stenu nad čelom postele a na plafóne nad obeťou, fotografie roztrhanej spodnej bielizne pohodenej na zemi či zubného strojčeka, ktorý sa našiel v záhyboch prikrývky.

Na niektorých boli aj odtlačky prstov, ktoré našli, oprášili a odobrali špecializovaní technici. Bosch vedel, že s najväčšou pravdepodobnosťou patria obeti, lebo tá v tej izbe bývala, a poznámky vyšetrovateľov mu to len potvrdili. Na jednej z fotografií však bolo čosi, čo vyzeralo ako dolná časť dlane s označením NEZ, čiže NEZNÁME. Našla sa na podobložnici, čo naznačovalo, že ju tam zanechal niekto, kto liezol dnu oknom.

V roku 1994 by čiastočný odtlačok dlane bol absolútne nanič, pokiaľ ho nemôžu porovnať priamo s podozrivým. Harry v tom čase pracoval na vraždách a pamätal si, že nemali k dispozícii vôbec žiadne databázy takýchto odtlačkov. Ešte aj teraz, takmer o štyri desaťročia neskôr, bolo v databázach len minimum dlaní.